

Gi de MOPASSAN

Mademoiselle Koko

Biz psixiatriya xəstəxanasından çıxanda həyətin bir küncündə ucaboy, arıq bir kişi hansısa xəyali iti çağırırdı. Kişi elə hey mülayim, zəif səslə təkrar edirdi:

– Koko! Bura gəl, əzizim! Yanıma gəl, Koko!

Kişi belə deyib əlini buduna çırpırdı. Adətən insanlar heyvanı yanlarına çağıranda belə edirlər. Mən xəstəxananın həkiminə həmin kişini göstərib soruşdum:

– O arıq kişi kimdir? Niyə bu xəstəxanaya düşüb?

– Ah, o arıq kişini deyirsən? O heç də maraqlı insan deyil! O, Françoza adında bir faytonçudur. O, itini çayda boğub öldürəndən sonra dəli olub!

Mən həkimdən xahiş etdim ki, o kişinin başına gələnləri mənə danışsın. Adətən belə adi, yazıq görkəmli insanlar ürəyimizə daha çox təsir edir.

Həkimə həmin kişi haqda onun dostu olan mehtər danışdı. Budur, həmin arıq kişinin həyat hekayəsi:

– Parisin kənarında varlı bir burjua yaşayırmış. Sena çayının sahilində onun böyük malikanəsi varmış. Françoza bu ailəni faytonçusu imiş. O, çox xeyirxah, mərhəmətli, sadə bir insanmış, onu aldatmaq çox asanmış.

Bir gün o, işdən qayıdanda arxasınca bir it düşür. Əvvəlcə itə əhəmiyyət vermir, amma görəndə ki it ondan əl çəkmir, geri dönüb itə baxır, bilmək istəyir, bu iti tanıyır, ya yox. Yox, o bu iti tanımır. Dişi it imiş, dəhşətli dərəcədə arıq imiş. İt dayanmadan faytonçunun arxasınca

qaçırırmış, ona baxanda ac olduğu açıqca hiss olunurmuş. Françoza iti qovmaq istəyir.

– Rədd ol! Rədd ol!

İt bir neçə addım geri çəkilir, şöngüyüb gözləməyə başlayır. Elə ki faytonçu yoluna davam edir, it yenidən onun arxasınca qaçır.

Kişi aşağı əyilir, özünü elə göstərir ki, guya yerdən daş götürür. İt bir az uzaqlaşır, amma yenidən kişinin arxasınca gedir.

Nəhayət, faytonçu Françozun bu itə yazığı gəlir, onu səsləyib yanına çağırır. İt qorxa-qorxa ona yaxınlaşır. Françoza onun belini tumarlayır, onun miskin görkəminə baxıb kövrəlir.

– Gəl, gəl gedək!

İt həmin dəqiqə quyruğunu bulayır. Sanki hiss edir ki, faytonçu onu qəbul edib, tez təzə sahibindən qabağa qaçır.

Françoza tövlədə itə samandan yer düzəldir, sonra mətbəxə gedib ona çörək gətirir. Çörəyi yeyəndən sonra it yatır. Malikanə sahibi it haqda eşidib faytonçuya onu saxlamağa icazə verir. İt çox sədaqətli imiş.

Françoza iti çox sevirmiş, elə hey təkrar edirmiş:

– Bu it insan kimidir. Sadəcə danışa bilmir.

Françoza itə qırmızı dəridən xalta düzəltdirir, xaltanın üstündəki mis lövhəyə aşağıdakı

sözləri həkk edir: *“Mademuazel Koko, faytonçu Françoza məxsusdur”*.

Koko ildə 4 dəfə balalaymış. Françoza hər dəfə itin balasından birini götürər, o biri küçükləri isə insafsızcasına çaya atarmış.

Əvvəlcə bağban itlərdən şikayət edir, bir müddət sonra aşpaz şikayətlənir. Çünki itlər hara gəldi girirmiş, sobanın altına, buz qutusuna, kömür yeşiyinə. İtlər həm də nə görsələr, oğurlayırmış. Malikanə sahibi şikayətlərdən təngə gəlir, Françoza əmr edir ki, Kokonu rədd etsin. Faytonçu Kokonu azdırmaq istəyir. Onu yük maşınının sürücüsünə verir ki, Parisin o biri tərəfinə aparıb orda azdırsın. Koko elə həmin gün geri qayıdır, çox yorğun halda, ayaqları yaralı vəziyyətdə.

Françoza bir qərar qəbul etməli idi. Qatar bələdçisinə beş frank verir, tapşırır ki, iti Qavr şəhərində yerə atsın. Üç gün sonra Koko yenə də qayıdır. Yorğun, ayaqları yaralı...

Malikanənin sahibinin ona yazığı gəlir. Amma Koko həyətdə olanda o biri itlər də onun yanına gəlməyə başlayır... Hətta bir dəfə ziyafət vaxtı itlərdən biri yekə bir hinduşkanı aşpazın gözləri önündə oğurlayıb aparır, aşpaz hinduşkanı itin ağzından ala bilmir.

Bu dəfə malikanə sahibinin səbri tükənir, Françoza hirsli-hirsli deyir:

– Əgər sabah səhərə qədər bu iti çaya atmasan, səni işdən çıxaracam, eşidirsən?

Yazıq Françoza şoka düşür, nə edəcəyini bilmir. Ona ayrılmış otağa gəlir, pal-paltarını çamadana yığıb getmək istəyir. Ancaq bir az götür-qoy edir, başa düşür ki, bu iti özüylə hərləsə, özünə normal iş tapa bilməyəcək. Malikanə sahibi ona normal zəhmət haqqı verir, onu yeməklə təmin edirmiş. Françoza başa düşür ki, itə görə işini əldən verməyə dəyməz. Səhər dan yeri söküləndə Koko ilə vidalaşmağı qərara alır.

Gecə o çox narahat yatır. Dan yeri söküləndə möhkəm bir kəndir götürür, sonra iti götürmək üçün tövləyə girir. İt sahibini görüb silkələnir, sonra onun yanına gəlir.

Françoza fikrindən daşınmaq istəyir. Kokonun qulaqlarını tumarlayır, onun burnundan öpür.

Bir az aralıdan saat səsi eşidilir. Səhər saat 6 olur. Françoza daha tərəddüd edə bilməzdi. O gedib tövlənin qapısını açıb iti çağırır:

– Gəl! Gəl!

İt quyruğunu bulayır, tövlədən çıxır.

Onlar çayın sahilinə çatırlar. Françoza suyun dərin olan tərəfinə gedir. Sonra o, əlindəki kəndiri Kokonun xaltasına, kəndirin bir ucuna isə ağır daş bağlayır. Sonra Kokonu dəli kimi öpür, kənardan baxana elə gələrdi ki, o, heyvanla yox, insanla vidalaşır. İti sinəsinə sıxır, onu yırgalyıb deyir:

– Mənim əziz Kokom! Mənim şirin Kokom! Koko məmnun-məmnun mırıldayır.

Françoza 10 dəfə cəhd edir ki, Kokonu çaya tullasın, amma cəsarəti çatmır. Bir az sonra o bütün cəsarətini toplayıb var gücü ilə iti çaya tullayır. Koko əvvəlcə üzümə çalır, Françoza bir vaxtlar onu çayda yuyunduranda üzünü kimi... Ancaq üzə bilmir, çünki kəndirə bağlanmış daş onun başını aşağı dartır. Daş Kokonun başını suyun altına dartanda o, suda batan insan kimi sahibinə baxır, sanki ona yalvarır. Əvvəlcə bədəninin yuxarı hissəsi batır, dal ayaqları yuxarıda yellənir. Nəhayət, suda görünməz olur. İtin batdığı yerdə su köpüklənir, sanki çay qaynayır. Françoza 10 dəqiqə it batan yerdən çəkilmir. Elə hey öz-özünə deyir:

– Görəsən, yazıq heyvan suda batanda mənim haqqında nə düşünürmü?

Həmin hadisədən sonra, demək olar, Françoza ağlına itirir. O, bir ay xəstə yatır, hər gecə itini yuxuda görür. Ona elə gəlirmiş ki, itin onun əllərini yaladığını hiss edir, onun hüzməyini eşidir. Həkim çağırırlar. Bir müddət sonra o sağalır. Bundan sonra keçmiş malikanə sahibi onu Ryan yaxınlığındakı Biesard şəhərindəki malikanələrinə aparır. İyun ayı imiş. Bu malikanə də Sena sahilindəymiş.

O hər gün səhər mehtərlə birlikdə çayda çimirmiş.

Bir gün yenə də çayda çiməndə Françoza mehtəri səsləyir:

– Bir ora bax! Gör sudakı nədir? Deyəsən, məni yenə də işdən çıxaracaqlar!

Diqqətlə baxanda suda qalmaqdan şişmiş it leşi görürlər.

Françoza it leşinə tərəf üzüb zarafatla deyir:

– Ah, gör tilovumuza nə düşüb, dost! Gör nə boydadır! Heyif ki, öldür!

Françoza leşin lap yanına qədər üzəndə görür ki, leş, demək olar, çürümək üzrədir.

Qəflətən o, it leşinə diqqətlə baxır. Lap yaxına gedir. İtin boğazından tutub xaltaya diqqətlə

baxır. Hələ də rəngi dəyişmiş xaltadan sallanan, artıq yaşıl rəngə çevrilmiş mis lövhəyə həkk olunmuş sözləri oxuyur: “*Mademuazel Koko, faytonçu Françoza məxsusdur*”.

Ölmüş it sahibini tapmaq üçün yüz mildən çox məsafə qət edibmiş.

Həmin vaxt Françoza dəhşətlə bağırır və sahilə tərəf üzür. Sahilə çatanda paltarını geyməmiş kəndə doğru qaçır. O, dəli olur!

ÖVLADLIĞA GÖTÜRÜLMÜŞ OĞUL

Dəniz sahilindəki sanatoriyanın yaxınlığında, tərənin ətəyində iki balaca daxma vardı. Hər daxmada bir ailə yaşayırdı, ailə başçıları gecə-gündüz işləyib uşaqlarını saxlayırdılar. Hər ailədə 4 uşaq vardı.

Balaca uşaqlar səhərdən axşamacan evlərinin qabağında oynayırdılar. Böyük uşaqların 6 yaşı vardı, balacalar isə yaş yarımliq idi. Hər iki ailə başçısı eyni vaxtda evlənmiş və uşaqları dünyaya gələndən sonra gəlib burda məskən salmışdılar.

Uşaqların anaları uşaqlarını o biri ailənin uşaqlarından güclə ayıra bilirdi. Atalar isə bütün günü dənizdə idi. Hər iki kişinin beyninə 8 uşağın adı həkk olunmuşdu. Həmişə onlar da uşaqları dəyişik salırdılar. Bir uşağı çağırmaq istəyəndə ən azı 3 uşağın adını çəkirdilər ki, çağırdıqları uşağı müəyyən etsinlər.

Dəniz tərəfdən gələndə birinci daxmada Tuvaçələr yaşayırdı. Onların 2 qızı və 2 oğlu vardı. O biri daxmada isə Vallinlər yaşayırdı. Onların bir qızı və 3 oğlu vardı.

Bu ailələr çox çətinliklə dolanırdılar, onlar acından ölməmək üçün sup, kartof yeyir və təmiz hava udurdular. Səhər saat 7-də, sonra günorta və axşamüstü saat 6-da uşaqların anası onları evə çağırır, yemək verirdi, sanki qazotaranlar qazlarını yemləyirdi. Uşaqlar evlərinə girib 50 ildən çox işlənmiş köhnə, taxta stol arxasında yaşlarına uyğun yerdə oturdular. Lap balaca uşaqların ağız stola güclə çatırdı. Anaları onların qarşısına bir kasa qoyurdu. Soyutma edilmiş kartofların, kələmin və soğanın suyunda islanmış kasaya çörək doğranırdı. Uşaqlar ac olduqlarını unudana qədər bu “sup”dan yeyirdilər. Ana ən balaca uşağı özü yedizdirirdi.

Bazar günləri hər iki ailə üçün bayram olardı, çünki həmin gün bir balaca qazanda tərəvəzlə bişmiş ət sorbası yeyirdilər. Uşaqların atası süfrə başında elə hey təkrar edirdi: Kaş biz hər gün ət yeyəydik!

Avqust ayında, bir gün günorta qəflətən bu daxmaların qarşısında bir fayton dayandı. Atları sürən cavan qadın yanında oturan centlemenə dedi:

– Ah, bir o uşaqlara bax, Henri! Gör tozun içində tullanıb-düşən o uşaqlar nə qəşəngdir!

Kişi qadına heç nə demədi, deyəsən, qadının uşaqlara belə heyranlıqla baxmasına adət etmişdi. Bir tərəfdən də qadının sözləri ona əzab verirdi. Cavan qadın isə uşaqlara baxıb sözünə davam etdi:

– Mən o uşaqları qucaqlamaq istəyirəm! Ah, kaş o uşaqlardan biri mənim olaydı! Bir bax, o balaca uşaq kaş mənim olaydı!

Cavan qadın sözünü bitirən kimi faytondan düşdü, uşaqlara tərəf qaçdı, ən balacanı – Tuvaçələrin balaca oğlunu qucağına aldı, onun kirli yanaqlarından, pırtlaşıq saçından və balaca əllərindən öpdü. Uşaq isə qadının qucağından canını qurtarmaq istəyirdi, onun xoş rəftarını xoşlamırdı.

Daha sonra qadın uşağı qucağından yerə qoydu, qayıdıb faytona mindi, onlar yollarına davam etdilər.

Bir həftə sonra cavan qadın yenə gəldi. Ən balaca uşağı qucağına aldı, ona keks yedizdirdi, o biri uşaqların hər birinə şam verdi. Uşaqlarla lap balaca qız kimi oynadı, həmin müddətdə əri səbirsizliklə onu faytonda gözləyirdi.

O biri həftə qadın yenə də gəldi, uşaqların valideynləri ilə tanış oldu. Ondan sonra, demək olar ki, qadın hər gün uşaqlara baş çəkir, hər dəfə gələndə yeməli şey gətirir, onlara qəpik verirdi.

Bu cavan qadın madam Henri d’Hubiers idi.

Bir səhər onlar yenə də gəldilər. Bu dəfə qadının əri də faytondan düşdü. Onlar daxmanın qabağında artıq qadını çox yaxşı tanıyan uşaqların yanında dayanmadılar, daxmalardan birinə girdilər.

Onlar daxmaya girəndə kəndli ər-arvad sobaya qoymaq üçün odun doğrayırdılar. Onlar cavan ər-arvadı görən kimi tez ayağa durdular. Sonra cavan qadın titrək səslə danışmağa başladı:

– Mənim əzizlərim, sizinlə söhbət etməyə gəlmişəm. Çünki istəyirəm, sizin balaca oğlunuzu özümlə aparam.

Kəndli ər-arvad heç nə demədi, sanki düşünüb cavab verməyə utanırdılar.

Madam Henri d'Hubiers dərindən nəfəs alıb sözünə davam etdi:

- Bizim uşağımız yoxdur. Evdə ərimlə məndən başqa heç kim yoxdur. Biz o uşağı götürüb saxlayırıq. Razısınız?

Nəhayət, kəndli qadın onun fikrini başa düşdü. O, üzünü cavan qadına tutub soruşdu:

- Deməli, siz istəyirsiniz ki, Şarlotu götürüb aparasınız? Ah, yox! Olmaz!

Daha sonra mister d'Hubiers söhbəti müdaxilə etdi:

- Arvadım fikrini sizə düz izah etmədi. Biz sizin balaca uşağı övladlığa götürmək istəyirik. Ancaq arxayın olun, o həmişə gəlib sizinlə görüşəcək. Əgər bu ideyamız alınsa, o uşaq bizim varisimiz olacaq. Əgər onu övladlığa götürəndən sonra özümüzün uşaqlarımız olsa, bizdən qalan miras onların arasında bərabər şəkildə bölünəcək. Sizin uşaq bizim ona verdiyimizə qane olmasa, o, müəyyən yaşa çatanda biz onun hesabına 20 min frank depozit qoyacağıq. Vəkil bu sənədi təsdiq edəcək. Sizi də unutmırıq, siz ölənə qədər hər ay sizə 100 frank pensiya ödəməyə razıyıq. Məni başa düşürsünüz?

Kəndli qadın ayağa durdu, o çox qəzəblənmişdi:

- Yoxsa siz istəyirsiniz ki, mən oğlum Şarlotu sizə satım? Ah, yox, anadan belə şey xahiş etməzlər. Ah, yox! Özümə nifrət edərəm!

Kəndli kişi də arvadının dediyi sözü təkrar etdi.

Madam Henri d'Hubiers ağlamağa başladı, məyus halda üzünü ərinə çevirdi, titrək, bu vaxtacan arzuladığı hər şeylə təmin olunmuş uşaq səsi ilə ərinə dedi:

- Henri, onlar uşağı bizə verməyəcək! Onlar uşağı bizə verməyəcək!

Mister d'Hubiers bir də cəhd etdi:

- Dostlar, siz uşağınızın gələcəyini düşünün, onun xoşbəxt həyatını, onun...

Kəndli qadın hirsli-hirsli Henrinin sözünü yarıda kəsdi:

- Mən hər şeyi götür-qoy etmişəm! Fikriniz mənə aydındır! Çıxın mənim evimdən, gözüm bir daha sizi görməsin! Mənim uşağımı əlimdən almaq istəyənləri görmək belə istəmirəm!

Madam Henri d'Hubiers birdən xatırladı ki, yolda oynayan uşaqların arasında iki balaca uşaq vardı. O ağlaya-ağlaya onlara dedi:

- Bəs o biri balaca uşaq sizin deyil?

Şarlotun atası Tuvaçə cavab verdi:

-Yox, o biri balaca uşaq bizim qonşunun uşağıdır. Əgər istəyirsinizsə, gedin onlardan da xahiş edin!

Hubierslər o biri daxmaya girəndə Vallinlər stol arxasında oturub çörək yeyirdilər. Stolun üstündəki balaca boşqabda qaxsımış yağ vardı, arabir yağı nazik çörək diliminin üstünə yaxırdılar.

Mister d'Hubiers təklifini onlara izah etdi, bu dəfə daha diqqətli, daha ətraflı danışdı.

Bu kəndli ər-arvad da onların təklifini eşidəndə başlarını buladılar, ancaq biləndə ki, hər ay onlara 100 frank pensiya veriləcək, onlar bir-birinin üzünə baxıb fikrə getdilər, baxışları ilə bir-biri ilə məsləhətləşdilər. Araya dərin sükut çökdü, onlar uzun müddət bir söz deməyə tərəddüd etdilər. Nəhayət, qadın ərindən soruşdu:

- Kişi, nə deyirsən? Bir qərara gəldin?

Kişi başını ağır-ağır qaldıraraq dedi:

- Rədd ediləsi təklif deyil.

Madam d'Hubiers həyəcanla onların uşağının gələcəyindən, onun xoşbəxtliyindən, ona qalan mirasdan söz açdı.

Kəndli kişi mister d'Hubiersdən soruşdu:

- Hər ay bizə verəcəyiniz 100 franka görə vəkillə müqavilə bağlanacaq?

Mister d'Hubiers cəld cavab verdi:

- Əlbəttə, təklifimizə razı olsanız, elə sabah müqavilə bağlayırıq!

Kəndli qadın bir az fikrə gedəndən sonra dedi:

- Ayda 100 frank çox azdır. Uşağı aparacaq-sınız. Halbuki o uşaq bir neçə il sonra işləyib bizə pul qazanacaqdı. Bizə 120 frank verməyinizi təklif edirəm.

Madam d'Hubiers sevindiyindən ayağını döşəməyə vurub qadının təklifi ilə dərhal razılaşdı. Hətta əlavə 100 frank da verdi, hədiyyə əvəzi.

Madam d'Hubiers balaca uşağı qucağına aldı, sanki mağazadan arzuladığı malı almışdı.

D'Hubierslər qonşu daxmadan çıxanda Tuvaçələr sakitcə durub onlara baxırdılar, çox güman ki, onların təklifini qəbul etmədikləri üçün peşman olmuşdular.

O vaxtdan bəri balaca Jan Vallindən bir xəbər eşitmədilər. Onun valideynləri hər ay vəkil

yanına gedib 120 franklarını götürüb gəlirdilər. Onlar bir dəfə qonşu daxmada yaşayanlarla mübahisə etmişdilər, çünki Tuvaçenin arvadı onları təhqir etmişdi, demək olar, tez-tez təkrar edirdi ki, insan uşağını satmaz, belə etmək dəhşətdir. Arabir o, kiçik oğlu Şarlotu qucağına alır, ona nəsə deyirdi, sanki uşaq onun dediyini başa düşürdü.

– Balaca oğlum, mən səni satmadım! Mən səni satmadım! Biz varlı deyilik, ancaq mən heç vaxt uşaqlarımı satmaram!

Vallinlər ailəsi hər ay aldığlara müavinətin sayəsində rahat həyat yaşayırdılar. Tuvaçelər onların belə rahat həyatı ilə barışa bilmirdilər, çünki onlar hələ də çox kasıb həyat sürürdülər. Onların böyük oğlu orduda xidmət edirdi. Şarlot evdə idi, qoca atasına işində kömək edir, anasını, iki bacısını saxlayırdı.

Şarlotun 21 yaşı olanda bir səhər daxmaların qabağında qəşəng bir fayton dayandı. Faytondan cavan bir centlmen düşdü, jiletinin cibindən qızıl saat zənciri sallanırdı. O, yaşlı, ağsaçlı bir qadının əlindən tutmuşdu. Qoca qadın ona o biri daxmanı işarə edib dedi:

– Mənim oğlum, o biri evdir.

Daha sonra qoca qadınla oğlan birlikdə Vallinlərin evinə girdi. Sanki oğlan yad yerə yox, öz evinə girirdi.

Onlar Vallinlərin daxmasına girəndə qoca kəndli qadın önlüklərini yuyurdu, arıq, qoca Vallin isə buxarının yanında mürgülüyüdü. Onlar səs eşidib başını qaldırdı, cavan oğlan onlara dedi:

– Sabahın xeyir, ata! Sabahın xeyir, ana!

Oğlan sözünü deyib qurtarmamış qoca ər-arvad dik atıldı, qadının əlindəki yaş önlük yerə düşdü. O, dili dolaşa-dolaşa dedi:

– Oğlum, bu sənsən? Mənim oğlum, sənsən?

Oğlan qoca anasını qucaqlayıb dedi:

– Sabahın xeyir, ana!

Qoca kişi isə titrək, sakit səslə dedi:

– Jan, sən evimizə gəlmisən.

Sanki kişi oğlunu cəmi bir neçə ay əvvəl görmüşdü.

Bu qoca ər-arvad oğlanlarını şəhər merinin, həkimin, məktəb direktorunun yanına aparıb onlara göstərdilər.

Jan Vallin evlərindən çıxanda Şarlot öz daxmalarının qabağında dayanmışdı. Kənara çəkildi

ki, o keçsin. Axşam, şam yeməyində o, valideynlərinə dedi:

– Siz o vaxt çox axmaq olmusunuz ki, məni o varlılara verməmisiniz, imkan yaratmışınız ki, onlar Vallinlərin oğlunu övladlığa götürsün.

Şarlotun anası inadkarlıqla dedi:

– Mən heç vaxt uşağımı satmaram!

Şarlotun atası susdu, heç nə demədi. Şarlot sözünə davam etdi:

– Lazımsız yerə tərslik etmək bədbəxtlik gətirər.

Nəhayət, Şarlotun atası oğluna hirsləndi:

– Nədir? Yoxsa o vaxt səni özümüz saxladığımız üçün bizi danlayırsan?

Şarlot çox sərt tonda, kobudcasına dedi:

– Bəli, belə axmaq olduğunuz üçün sizi danlayıram. Sizin kimi valideynlər uşaqlarını bədbəxt edir. Sizi tərk edib gedəcəm, siz buna layiqsiniz.

Şarlotun anası ağlamağa başladı, yediyi supun çoxu üstünə dağıldı. O ağlaya-ağlaya oğluna dedi:

– Uşaqları böyütmək çətindir, valideynlər bütün həyatlarını buna sərf edir.

Oğlan anasına tərs-tərs baxıb dedi:

– Kaş ki, heç sizin ailənizdə doğulmayaydım.

Qonşumuzun oğlunu görəndə az qala ürəyim dayana. Ona baxa-baxa öz-özümə dedim: Bir ona bax, bir də özünə!

Oğlan ayağa durub valideynlərinə dedi:

–Yaxşısı budur, evdən çıxıb gedim. Yoxsa səhərdən axşamacan yediyinizi zəhər edəcəm. Məni o vaxt o varlı adamlara vermədiyiniz üçün sizi heç vaxt bağışlamayacam!

Oğlanın ata-anası göz yaşı içində ona baxırdılar. Oğlan sözünə davam etdi:

–Yox, sizi tamam atıb getmək lap pis olardı. Yaxşısı budur, gedib başqa yerdə yaşayım.

Oğlan daxmanın qapısını açıb yola çıxanda qonşu evdən səs-küy gəlirdi. Vallinlər ailəsi Janın evə qayıtmağını bayram edirdi.

İngiliscədən tərcümə:
Sevil Gültən